

שנתנו שקליהם לגזברים, וההפסד של הקדש, ולפיכך השלוחים נשבעים שבועת שומרים לגזברים.

אבל אם נודע הדבר קודם שנתרמה התרומה, אין ההפסד להקדש, אלא לבעלים, והם צריכים לשלוח שקלים אחרים תחת אלו שאבדו, ולפיכך השלוחים נשבעים שבועת שומרים לבעלים.

שקלו שתי פעמים

נתבאר שכששלחו בני העיר שקליהם ואבדו או נגנבו קודם שנתרמה תרומה עליהם לשקול שקלים פעם נוספת. נחלקו חכמים מה הדין אם אחרי ששקלו פעם שניה, נמצאו השקלים הראשונים.

לדעת תנא קמא – אף על פי שאלו ואלו שקלים הם, אין עולים לבעלים לשנה הבאה, כלומר, אף על פי ששקלו בשנה זו שתי פעמים, יתנו בשנה הבאה כמו כולם.

ולדעת רבי יהודה – אף עולים להן לשנה הבאה, כלומר מאחר ששקלו בשנה זו שתי פעמים, אחת הפעמים תעלה לחובת שנה הבאה, ואינם צריכים לשקול שוב בשנה הבאה.

וביאר רבא, שסיבת מחלוקתם היא, האם ניתן להקריב לקרבן ציבור בשנה הבאה, ממעות שהופרשו לקרבן ציבור של שנה זו.

- **לדעת חכמים, אין מקריבים בכל שנה אלא ממעות** [או בהמות] **שהפרישו באותה שנה**, ונמצא שמכל מה שהביא בשנה זו, אין תועלת לשנה הבאה, ולכן לא יצא במה שהביא בשנה זו, חובת שנה הבאה.

- **ולדעת רבי יהודה**, ניתן להקריב לקרבנות ציבור של שנה הבאה גם ממעות [או בהמות] שהופרשו לצורך הקרבנות בשנה זו [=חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה], ומאחר שמה שהביא בשנה זו ראוי לשנה הבאה, כשהביא בשנה זו שתי פעמים, יוצא בפעם שניה חובת שנה הבאה.

דכיון דתנא תורמין על האבוד שיש לו חלק אף על פי שאבד ולא יגיע לעולם ללשכה, ואפילו הכי יש לו חלק בקופות, כל שכן על הגבוי שסופו שיגיע. ומפרש ר"י, "על האבוד" שבא ללשכה ואבד קודם שנתרמה התרומה, ולא מיבעי זה דכבר בא ללשכה, אלא אפילו "על הגבוי", שבשעת התרומה היה ביד שליח, ואפילו סופו נאבד, ולא הגיע ללשכה, ואותם שנים אין הבעלים חייבין באחריותו, "ועל העתיד לגבות", שלא נתן עדיין לשליח. [תוס'].